

DREPTUL

LEGISLATIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MIHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Const. Prodan. — *Victor Râmniceanu al IX-lea Prim-Președinte al Curții de Casație.*

George Solomonescu. — Represiunea infractorilor minori în viitoarea noastră legislație penală.

Jurisprudența română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. III.* — Aderare la apel. — Materie cambială. — Solidaritate. (Banca Populară „Leul” cu Banca Populară Cooperativă).

VICTOR RÂMNICEANU

al IX-lea Prim-President al Curții de Casație

Nu mi-aș fi închipuit, că prezenta schiță biografică a celui de al IX-lea Prim-President, va servi și de necrolog al lui, pentru-că țineam, ca aceste câte-va rânduri, prin care încerc să schițez personalitatea lui, să-i fi trecut pe subț ochi și astfel să vadă, că ceea ce au fost virtuțile lui omenești și profesionale, n'au trecut fără să fi fost observate, fără să fi fost apreciate la justa lor valoare.

Nimic nu caracterizează mai bine ființa lui sufletească, decât termenul pe care l-am cules din gura personalului de grefă al Curții de Casație și care pentru al denumi întrebunțează și acum epitetul de „Sfântu” și dacă „sfânt”. înseamnă o ființă, care a reușit să învingă în sine toate pornirile fizice și să libereze în el însușirile sufletești, pe cari să le îndrepte spre bine, apoi „sfânt” a fost, pentru-că reușise să se depersonalizeze până într'atât, încât să nu reprezinte decât funcțiunea socială, pe care o îndeplinea.

Cu Victor Râmniceanu ne găsim și în fața unul produs al Societății noastre românești. Ori-ce individ nu este numai, ceea ce construcția lui fizică și sufletească, îl destină să fie, dar și ceea ce mediul inconjurător, care primește pe acel individ pentru a-i călăuzi pași, îl poate face. Intre amândouă, voința de devenire a celui individ îi croește drumul în viață. La Victor Râmniceanu această voință nu a lucrat ca să facă din el, omul, care să-și deschidă cu putere un drum printre cei l-alți, ci a lucrat numai asupra sa însuși pentru a face din el un exemplar, care să se apropie cât mai mult de desăvârșire. A scos din el tot, ce era patimă

omenească, a întreținut lumina minții cu combustibilul învățături și numai astfel calea sa s'a netezit înaintea pașilor lui și a ajuns necontestat în fruntea ierarhiei judecătorești.

Iată-i și detaliile vieții, din cari ori-cine poate trage aceleași aprecieri, ca cele de mai sus :

S'a născut la 17 Iulie 1856, în orașul Buzău, ca fiul lui Mihai Râmniceanu, avocat public al județului Buzău, el însuși de origină modestă, dela țară, din Pătârlagele dar boerit în urmă și al Mariei Fințescu, originară din Craiova. Prin urmare dintr'o familie modestă, în care ar fi putut primi—o educațiune iubitoare ca din partea unor părinți foarte uniți între ei. Dar n'a avut această ferioare, căci, pe când era încă în vârstă fragedă de 3 sau 4 ani, părinții săi au murit, unul după cel-alt, la scurt interval. A rămas împreună cu alt frate, cu vre-o 2 ani mai în vârstă decât el, și o soră mai mică, sub îngrijirea fraților lui mai mari : Vasile Râmniceanu, profesor de științele naturale la liceul din Craiova și Ioan Râmniceanu, inginer topograf care mai târziu ajunsese director la Eforia Spitalelor Civile. Această împrejurare—ca și sănătatea lui plăpândă—explică în parte firea lui modestă, prin constrâns gerea ce-și impunea de a ocupa cât mai puțin loc în familia fraților săi, deja împovărați în viață. De aici și sârguința lui la studiu, cu care, pe deoparte, caută să merite îngrijirile frățești, ce i se dau, pe de altă, pentru satisfacțiunea unei minți luminoase, care luase deprinderea de a rămâne întoarsă către lumea interioară. Astfel a trecut școlile din Craiova și București, unde îl găsim printre premianții clasei sale. Când s'a înscris la facultatea de drept, tot grija de a fi o povară mai puțin fraților săi, l-a făcut să solicite și să obție un post de copist la Tribunalul Ilfov, post, pe care l-a ocupat 2 ani (1875—1877). Facultatea a absolvit-o cu o teză despre : «Efectul condițiunilor imposibile și contrarii legilor și bunelor moravuri în testamente și obligațiuni» în cari se vede firea omului, care nu vrea să-și menajeze dificultățile ; mintea clară și stilul curgător.

La războiul atunci în curs nu a participat, pentru-că fusese reformat pentru infirmități. Intră în magistratură ca substitut de procuror la Trib. Brăila (8 Noemvrie

1877). În amintirea acestui debut de carieră a rămas legat de acest oraș. Pentru o fire liniștită ca a sa, parchetul nu putea să placă, de aceea, după vre-o 4 luni de funcționare este transferat supleant la Putna (19 Martie 1878), apoi Vlașca; judecător la Argeș (14 Octombrie 1879), Buzău (16 Decembrie 1880), apoi iar Brăila și în fine Ilfov (5 Iunie 1882) unde este adus ca judecător de instrucție.

Găsise profesiunea, care se potrivea cu firea lui și n-ar fi ieșit din ea, dacă n-ar fi fost solicitat de alții, cari văzând calitățile din el, ar fi vrut să-l aibă de partea lor. Astfel, pe când se găsea la Brăila, un avocat prieten: Scanavi, îl îndeamnă să se înscrie în barou (31 August 1885) pentru ipoteza în care s-ar fi decis să facă advocatură. În 1884 această ipoteză s-a realizat, căci Take Protopopescu, pe atunci directorul Regiei Monopolurilor Statului, îl solicită și-l numește Șef al Contenciosului în locul rămas vacant prin retragerea lui Manolake Culoglu. În acest post a rămas vre-o 4 ani și cu toate acestea nu reușise să se lege de advocatură. S-a întors la magistratură la care ținea atât de mult și din care n-ar fi ieșit, dacă n-ar fi fost solicitat. Cere și obține a fi numit President la Trib. Ilfov (21 Decembrie 1888). Dar și de aci un avocat prieten: Gr. Peucescu, devenit Ministru de Domenii și care cunoștea valoarea lui Victor Râmniceanu îl solicita pentru locul de director general al Domeniilor și Pădurilor Statului (12 Mai 1890). Cu plecarea prietenului său din Minister, pleacă și el de la direcțiune, pentru a se întoarce la magistratură pe care de acum înainte nu o va mai părăsi. La 1 Septembrie 1890 este numit Consilier la Curtea de Apel din Galați, apoi transferat la București.

Era acum în puterea vârstei și în tot simțul datoriei.

Hotărârile, la cari participă el, le redactează singur, — neclintit — ca o supremă datorie.

De ce puteau fi aceste hotărâri, ne sunt garant, cele câte-va articole ce a publicat în Dreptul și din cari se poate vedea limpezimea minții, sigura dezvoltare logică a unei idei și fluența stilului.

La 1905 Septembrie 1 ministrul Bădărău îl înaintează Consilier la Curtea de Casație și la 1910 permanentizat la secția I. La 15 Sept. 1914 President S. II și 15 Nov. 1917 trecut la S. I iar la 1919 Aug. 18 la retragerea lui Corneliu Manolescu Râmniceanu, nu era alt president care să egaleze autoritatea, care se degaja din personalitatea lui și care era recunoscută de toți.

Curtea de Casație a condus-o timp de 4 ani și această perioadă se poate considera ca perioada fericită a acestei instituțiuni. Atât conducerea administrativă, cât și cea judecătorească s'au resimțit de liniștea și siguranța din sufletul său, de concepția ridicată a rolului magistratului, despre care avea să vorbească. Solemnitățile aveau importanța lor, căci avea darul de a spune cuvântul potrivit la situațiune.

Discursurile de început de an judecătorec, făcute în conformitate cu art. 72 din Legea Curței de Casa-

ție sunt din cele mai frumoase, pe cari le-a ținut vre-un Prim-President al Curței. Cele 4 discursuri, ce a ținut dela 1920—1924 sunt un exemplu de vorbire fluentă, în care neglija voit faptul mărunț, pentru a se ridica cu gândul la generalitățile, cari îi plăceau și cari priveau profesiunea de magistrat, instituțiunea puterii judecătorești și a rolului ei în Stat și cu cât curaj exprimă părerea lui în aceste discursuri, cari sunt singurele ocazii publice de contact ale puterii judecătorești cu cele-lalte puteri în Stat.

În discursul din 1920, constată că majoritatea proceselor judecate de Curte sunt cele cu caracter urgent, consecința a relei stări economice, care a dat naștere legilor excepționale. Legi pline de viții, dar care neavând caracter permanent nu pot intra în cadrul raportului prevăzut de art. 72. Din legile generale permanente observa lacuna cu privire la persoanele juridice. Arată împrejurarea, care a făcut ca ele să nu fie reglementate și arată apoi necesitatea actuală de a le sprijini, necesitate derivând din scopurile: filantropice, asistență, de progres științific și artistic, ce urmăresc. Apoi trece la lacunele legii Curții de Casație. Cere termenul unic pentru toate recursurile, cari după diferitele legi au termene deosebite. Se plânge de îngăduința legii, care acordă 2 luni pentru depunerea motivelor, peste termenul de declarare. Combate procedura orală, căreia i se acordă o prea mare importanță și prefera procedura scrisă ca în Franța și Austria. Casarea ar trebui să angajeze instanțele de fond pe chestiunea de drept și crede că trebuie să se acorde dreptul de evocare pentru Casație, atunci când faptele procesului sunt conforme cu constatările instanțelor de fond.

Cel din 1921, care este și cel mai frumos, este priitor la puterea, care are înalta misiune de a distribui justiția. Arată calitățile, ce trebuie să aibă un magistrat. Trebuie să se fie departe de viața sgomotoasă, modest, stimat pentru probitate, stimat pentru virtuțile pe cari le practică; deci merite și nu protecții.

Calități intelectuale: Știința dreptului mereu îmbogățită. Hotărârea, să fie opera lui. Magistratul trebuie să fie la adăpost de teroare ca și de speranța înaintărilor. Inamovibilitatea a fost de la 1890 reforma care l-a apărat de acești 2 inamici. Examenul și Consiliul superior din 1909 au complectat pe cea d'întâi. Crede că reforma ar fi complectă numai când Ministrul nu ar mai face parte din Consiliu și tabloul de avansare alcătuit definitiv de dinainte. Numai așa magistratura va fi o carieră, în care să fie atrase elementele bune și cari să și rămâne, dacă li se dă și un tratament normal.

În cel din 1922, cu ocazia arătării lacunelor observate, cere suprimarea art. 422 din procedura penală, ca *învechit*; modificări în legea închirierelor și modificări în Constituția care se pregătea și preceda toate acestea cu oșfrumoasă introducere asupra legii, dreptului și abuzului de drept și necesitatea transformării legilor în raport cu noile forme de viață socială.

Iar în ultimul din 1923, analizează noua Constituție

în modul ei de organizare a puterii judecătorești, pe care nu se sfiște să o critice atunci, când nu a ținut seamă de părerile Curței de Casație, ce-i fusese-ră cerute dinainte.

Critică Constituția pentru că nu a introdus decât în mod trunchiat principiul inamobilității, ca și pe acel al modului de recrutare al magistraturei prin tablouri obligatorii deși fusese-ră cerute expres de Curte. — Critică inovația Constituției cu privire la judecata Constituționalității legilor. — Critică inovația de a declara de ordin Constituțional recursul în Casație și arată dificultățile la cari va da naștere. Critică de asemeni dispozițiunea care dă Contenciosul administrativ în competența instanțelor de fond și arată că practica lucrurilor va veni în contra motivelor invocate pentru a justifica această măsură. — Regretă că Constituția a neglijat să ție seamă de arătările Casației de a se legifera și dreptul de necesitate, adică dreptul suveranului de a guverna cu decrete-legi. Aceasta cu atât mai mult, cu cât aceasta împrejurare crează dificultăți justiției. Justiția, care a recunoscut dreptul de necesitate, și-a închipuit că ratificarea ulterioară a parlamentelor va veni, dar pentru unele decrete ea nu a venit. Crede că era nevoie de a crea o legalitate constituțională pentru ca nimeni să nu fie mai presus de constituție. Ataca apoi chestiunea unificării legislative și regretă că s-a pus atâta întârziere în rezolvarea ei, întârziere, care pune justiția în imposibilitate de ași îndeplini misiunea s'a de unificare a jurisprudenței.

În aceste cuvântări este ceva din sufletul marilor magistrați ai Franței, cari în Parlamentul Parisului, spuneau cuvântul lor, chiar dacă el putea atinge celelalte puteri. Suveranul totuși i-a acordat una din cele mai mari distincții: Mare Cruce a ordinului Coroanei României.

La 6 Iunie 1923 a fost ales pentru meritele lui profesionale, membru onorar al Academiei Române. În această calitate a făcut necrologul lui Corneliu Manolescu Râmnicăneanu, predecesorul său în Casație, și donator al Academiei cu o avere, care acum se ridică la peste 10 milioane lei.

O vorbi despre Victor Râmnicăneanu, este a vorbi despre cariera lui, căci viața în afară de profesiunea lui nu a avut. El nu a fost căsătorit și sănătatea lui plâpândă s'a încălzit la sânul familiei sale fraților și surorilor, cu cari a trăit și pe cari ia sprijinit moralmente și materialmente. Nu avea pasiune omenească, afară de aceea a vânătoarei, ca să nu fie om fără de păcat. Se vede că nici aceasta nu-i era dat să o aibă, căci a fost pedepsit prin'trânsa. La o vânătoare, la care se dusesse cu un prieten, Consilierul de Casație Manole Anastasiu, fatalitatea a vrut ca acesta să fie omorât de glonțul, pornit din pușca lui. La un om ca dânsul mustrarea conștiinței a fost atât de puternică, încât a venit singur să se pue la dispoziția organelor de represiune. Aceștea cercetând, au aflat că nenorocirea se petrecuse din greșala victimei, care părăsise linia de trăgători și intrase într'un boschet din zona de

tragere. A trebuit să fie liniștit și deturnat de la ideea de a ispăși nenorocirea cu propria lui pedeapsă.

De atunci însă conștiința sa purta apăsarea amintirii aceluia eveniment și de atunci începe declinul său sufletesc.

La pensie a ieșit în cursul lunii Iulie 1924, în deplinătatea facultăților lui mintale, care-l făceau utilizabil ori-unde.

Banca Marmorosch-Blank, rivala Băncei Românești, dorea să aibă și ea, ca aceasta din urmă, un fost Prim-Președinte al Curței de Casație, ca president al Consiliului său de administrațiune. De aceea s-a gândit la Victor Râmnicăneanu, pe care l-a ales ca membru în Consiliu, pentru-ca să-i dea vaza numelui său neprihănit.

A fost apoi Senator de drept, în baza dispozițiilor noii Constituțiuni, ca unul, ce funcționase 4 ani ca Prim-President al Curței de Casațiune. Și aci, ca și în magistratură, și-a îndeplinit misiunea cu aceeași punctualitate. Cel d'întâi venit la lucru și cel din urmă plecat.

Avusese în viață toate onorurile la cari putea aspira, pe cari nu le-a solicitat și cari au venit în calea lui întru întâmpinare. Avusese nimbul gloriei, pe care-l purta liniștit și cu modestie pe făptură lui mărunță. De sigur că nu-și dădea seama, că-și pregătise cu viața lui închinată datoriei, toată nemurirea omenească.

Ii mai lipsea nemurirea lui Dumnezeu. O are acum și pe aceasta.

Constantin I. Prodan

Procuror pe lângă curtea de Apel
din București

Represiunea infractorilor minori în viitoarea noastră legislație penală

România a rămas aproape singura țară de pe continent fără o legislație specială a minorilor delincvenți cu toate că atât oamenii noștri politici¹⁾, cât oamenii noștri de știință sunt de acord că cele 3 articole din actualul cod penal care reglementează condiția lor juridică sunt cu totul insuficiente²⁾.

O singură justificare ar avea această întârziere care ne ține încă departe de progresele realizate până acum în acest domeniu de celelalte state civilizate.

E dorința legiuitorului nostru de a înfăptui reforma odată cu aceia a codului penal și în cadrul codului penal.

Am fost și sunt și eu partizan al adunării la un loc, în cele două coduri sediu al materiei a dispozițiilor cu caracter penal răspândite prin tot felul de legi speciale³⁾.

Spuneam însă și altă dată cece spun acum că această operă de unificare nu trebuie să constituie o piedică la realizarea acelor reforme cu caracter economic sau social care reclamă o intervenție promptă a legiuitorului.

1) După câte știu în afară de câteva cantoane elvețiene, în situația aceasta se mai găsește astăzi trei din cele 4 țări balcanice și anume Grecia, Turcia și Bulgaria.

2) Art. 61—63 c. pen.

3) Vezi Revista penală anul IV, în artic. „Intre două proiecte de c. p. Proiectul român din 1923 și proiectul german din 1925.

Și cine poate spune că nevoia de a legifera delicvența infantilă se simte mai puțin la noi ca în altă parte¹⁾.

Codurile prin natura lor, deși foarte încăpătoare, sunt foarte greu de lucrat, mai ales la noi unde trebuie să se țină seamă la alcătuirea lor, de cele trei legislații a provinciilor alipite, din care se inspiră și la a căror armonizare și împăcare se tinde.

Au fost elaborate până acum trei proiecte, vorbesc numai de cele date publicității.²⁾ Nici unul însă n'a avut norocul să ajungă lege. Și cine știe cât timp va mai trece până ce ele vor căpăta viață³⁾.

A aștepta deci codurile, înseamnă a aștepta nu se știe încă cât această reformă ce se impune din ce în ce mai imperios.

Și cel puțin dacă foloasele așteptării ar compensa neajunsurile întâzierii.

Eu unul mă indoesc și mă indoesc pentru că cele două avantajii pe care le semnaleză și expansiunea de motive, avantajul că dă sistemului penal un caracter unitar și apoi avantajul că înlesnește aplicarea celor două coduri contopite punând excepțiunea lângă regula generală, sunt foarte contestabile⁴⁾.

Sunt într'adevăr dispoziții și de drept material și de drept procedural, cari n'au nici un fel de caracter penal, cari pot figura într'un cod al minorității, dar cari n'au ce căuta într'un penal sau de procedură penală dacă se ține la omogenitatea dreptului penal.

Voi cita din proiectele de cod penal toate măsurile cu caracter educativ aplicabile copilului delicvent ca încredințarea lui familiei, sau unei persoane străine sau unei societăți de patronaj etc., iar din cele de procedură penală pe cele prevăzute sub capitolul intitulat: „Procedura pentru aplicarea de măsuri preventive pentru ocrotirea minorilor nedelicvenți aflați în pericol moral”⁵⁾.

Sunt apoi acele măsuri de siguranță, cum e de pildă eliberarea de încercare, sau eliberarea condițională cari deși instituții de drept penal, trebuiesc reglementate altfel când e vorba de minori, dacă vrem să dea rezultatele dorite⁶⁾.

În fine chiar slabul contract pe care delicvența infantilă îl are cu codul penal prin acea categorie de infractori pe cari proiectele noastre îi consideră ca subiecte de drept penal, nu justifică înglobarea codului minorității în codul penal, pentru că această delinquență trebuie și este supusă altui tratament decât aceia a majorilor⁷⁾.

În primul rând sancțiunile ce i se aplică sunt altele decât cele aplicate adulților.

Iar cele comune, pedeapsa închisorii, se execută altfel decât la adulți. Ea se ispășește în institute de corecție foarte asemănătoare cu stabilimentele de

1) D-l Decussarâ în statistica pe anul 1929 — 930 publicați acum câteva luni — acuză o contribuțiune de 6,99% la totalul celor condamnați pentru delict și crime — cu un total absolut de 5337 minori față de 71759 majori.

2) Proiectul din 1923 (numai partea generală) cel din 1928 și cel din 1933.

3) Deși ultimul proiect a fost discutat și în comisiile legislative a celor două corpuri legiuitoare.

4) Vezi expunerea de motive a proiectului din 1933 pag. 200

5) Cartea VII. Titlul I. Capit. I. Secțiunea II. Art. 582.

6) Prezența lor în codul penal, face ca la aplicarea lor judecătorul să fie sub influența acestui cod în dauna spiritului părintesc de care trebuie să fie animat ca judecător al minorilor.

7) În proiectul din 1933 aceștia sunt minori dela 13—19 ani cari au lucrat cu discernământ.

În acest caz spune art. 138 din proiect pedeapsa cu închisoarea corecțională sau detențiunea simplă se va pronunța numai când din circumstanțele faptului și moralitatea adolescentului judecarea și-a făcut convingerea că aplicarea altor măsuri ar fi neîndestulătoare. Deci pedeapsa cu închisoarea chiar în cazul minorilor responsabili penalmente e subsidiară.

educație corectivă în cari sunt internați minorii iresponsabili penalmente, nu în stabilimente penitenciare.

În schimb neajunsurile întâzierii sunt mari. Le-am arătat în altă parte¹⁾. Aici voi mai adăoga încă unul care ar trebui să cântărească foarte mult în balanța celor ce cer o lege specială pentru criminalitatea infantilă. E greutatea de a aduce instituției modificările pe care le va reclama experimentarea ei. Codurile prin natura lor sunt refractare evoluțiilor și rezistente la schimbări.

În copertele lor foarte anevoe se vor putea înlocui acele măsuri cari se vor dovedi ineficace sau dăunătoare, sau introduce altele pe care aceeași experiență le va dovedi utile (ori asemenea nevoi se vor simți foarte des într'o materie nouă, încă neexperimentată, oricât ar fi fost ea de experimentală în țările dela care am copiat-o).

Iată de ce cred că acele țări cari au legi speciale pentru minori, le au nu pentru că codurile lor nu erau în refacere ca ale noastre în momentul elaborării lor, ci pentru că au găsit că neajunsurile unei codificări la cealaltă ar fi covârșit foloasele.²⁾

Iată de ce am aprobat pe autorii primului proiect de cod penal al proiectului din 1923 cari au așezat codul minorității la sfârșitul codului penal, nu în codul penal.

* * *

Legătura dintre codul penal și codul minorității — o fac proiectele din 1927 și cel din 1933 sub capitolul „Cauzelor care apără de răspunderea penală sau o micșorează” adică la capitolul imputării. Ele fac din minoritate când o cauză de neculpabilitate când o circumstanță atenuantă legală. — (după cum a lucrat sau nu cu discernământ). E cauză de neculpabilitate când e vorba de minori sub 13 ani și de adolescenții cari au lucrat fără discernământ și scuză atenuantă când e vorba de adolescenți cari au lucrat cu discernământ³⁾.

Toate trei proiectele păstrează discernământul ca criteriu de distins între minoritatea pedepsibilă și cea nepedepsibilă, deși s'a adus discernământului în ultimul timp aspre critici, imputându-i-se că e prea greu de definit, arbitrar și inutil. Criticile nu sunt lipsite de temei. Discernământul e foarte greu de definit. Dovada că nu e la fel definit nici măcar în două coduri, în lipsa unei definiții el devine arbitrar, fiindcă un judecător poate să găsească discernământ acolo, unde altul nu-l vede.

La minori el e și inutil fiindcă pe deoparte aproape toți legiuitorii streini și ca ei și proiectele noastre prevăd că chiar minorilor cari au lucrat cu discernământ li se pot aplica alte sancțiuni decât pedepsele propriu zise, iar pe de altă parte pentru că printre măsurile aplicabile minorilor cari au lucrat fără mult discernământ sunt unele cari pot înlocui cu succes pentru asigurarea represiviei — pedepsele propriu zise⁴⁾.

De aceea unii legiuitori noi, cum e cel Belgian l-a abandonat⁵⁾. Acest legiuitor a ridicat limita minorității contra căreia nu se pot pronunța pedepse, la

1) Vezi Revista Dreptul No. 27 1933,

2) Așa Germania, are și ea până acum vr'o 4 proiecte de cod penal, are din 1923 o lege specială pentru ocrotirea minorilor infractori la fel Austria — Polonia și Cehoslovacia.

3) Nimeni nu poate fi pedepsit spune art. 152 decât pentru infracțiunile pe care le-a săvârșit în mod conștient că săvârșește o acțiune sau o omisiune pedepsită de lege.

4) De pildă internarea într'o casă de educație forțată prevăzută de proiectul din 1928 nu se va deosebi de loc sub raportul, executării de pedeapsa închisorii ispășită într'un institut de corecție.

5) La fel legiuitorul Olandez din 1903 — cel elvețian din 1906 și elvețian în proiectul din 1908. (Stooss)

16 ani și a scoborât în același timp limita minorității pedepsibile la aceeași vârstă cu posibilitatea pentru judecător numai de a atenua pedeapsa.

Copiii și adolescenții lipsiți de discernământ, sunt declarați de proiectele noastre ca iresponsabili penalmente însă nu neurmăribili judecătorește cum îl declară actualul cod. Ei vor fi trimiși în judeeată pentru judecătorul să constate iaptele și modulcum au fost săvârșite, în scopul de a aplica una din următoarele măsuri de protecție, de preservare.

a) Încredințarea familiei căreia i se va atrage atenția ca pe viitor să-l aibă în deaproape îngrijire. Iar dacă este la școală, încunoștiințarea și a autorității școlare ca să-l dojenească sau să ia măsuri disciplinare prevăzute de regulamentul școlar.

b) În lipsa familiei sau când aceasta nu prezintă garanții suficiente de moralitate, încredințarea unei rude mai apropiate, care ar primi sarcina supravegherii copilului.

c) În lipsa acestora, încredințarea unei persoane onorabile, unei societăți de patronaj, sau unui stabiliment public sau privat, autorizate de stat pentru acest scop.

d) Sau în fine când nici una din aceste măsuri nu s'ar putea aplica, încredințarea copilului sau adolescentului unui stabiliment de educație corectivă.

Proiectele noastre imitând legiurile similare streine, vor ca aceste măsuri luate pentru prezervarea minorilor să nu rămână definitive.

Ele dau dreptul judecătorului, sacrificând principiul autorității lucrului judecat, să revie asupra lor ori de câte ori se vor dovedi ineficace sau periculoase.

Acesta va putea prin urmare printr'o hotărâre posterioară să ia copilul din sânul familiei sau dela ruda căreia îl încredințase, dacă aceștia nu se ocupă de el sau dacă mediul în care trăește a devenit nefavorabil și să-l încredințeze unui stabiliment public sau privat sau asistenței sociale.

Dacă judecătorul decide că adolescentul a lucrat în momentul săvârșirii infracțiunii cu discernământ¹⁾, îi poate aplica una din următoarele sancțiuni: mustrarea, libertatea supraveghiată, educația corectivă, pedeapsa închisorii corecționale sau detențiunea simplă.

Proiectele noastre nu vor, ca și legea ungară, să prevadă printre pedepsele de aplicat minorilor și amenda. Și-au zis probabil autorii lor că amenda neplătită, și copilul n'are de unde să o plătească, — se transformă în închisoare, cece ar constitui un neajuns în realizarea unei bune politici criminale aplicate minorilor.

Deasemeni proiectele conformându-se dezideratelor doctrinei moderne, au scos din lista sancțiunilor edictate contra minorilor, pedepsele privative de drepturi.

Mustrarea nu se aplică dacă adolescentul a comis o faptă pedepsită cu o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 3 luni, în primul proiect sau mai mare de 6 luni în ultimele două; sau dacă minorul a săvârșit mai înainte o infracțiune pentru care judecata a aplicat una din măsurile de siguranță prevăzute mai sus.

Atât proiectul din 1928 cât și cel din 1933 a adoptat din legislația americană condamnarea corecțională cu suspendarea pronunțării hotărârii pe termen de un an, când e vorba de un adolescent care n'a suferit o pedeapsă mai mare de o lună. Și-au zis autorii proiectelor că e bine ca uneori urmărirea penală să nu lase, când e vorba de minori, nici măcar

urma pe care o lasă o hotărâre judecătorească care pronunță o pedeapsă.

Pe timpul suspendării minorul e supus supravegherii care se exercită de reprezentantul sau legal sau reprezentantul unui azil de copii al statului sau al unei societăți de patronaj pentru minori, așa cum este supus și minorul lăsat în îngrijirea familiei sau unei rude sau unei persoane străine.

Dacă el are o purtare bună judecătorul printr'o încheere declară stinsă acțiunea publică deschisă contra lui.

Dacă din rapoartele înaintate de persoanele însărcinate cu supravegherea lui, rezultă că el nu se conformă prescripțiunilor impuse sau are o purtare rea sau dacă a comis o nouă infracțiune, judecătorul dă hotărâre de condamnare, pronunțând pedeapsa pe care a vrut să o evite.

Proiectele din 1928 și 1933 spre deosebire de proiectul din 1923¹⁾ a introdus în ce privește măsurile de siguranță aplicabile infractorilor minori sentințele nedeterminate imitând din acest punct de vedere pe legiitorul belgian și mai ales pe legiitorul italian.

Conform acestor legiuri și deci și a proiectelor, o măsură de siguranță cum ar fi de pildă internarea într'un stabiliment de educație corectivă se pronunță de judecător fără ca el să precizeze data când internarea are să înceteze. Numai durata maximă o prevede legiitorul fixând o la vârsta de 21 de ani. Până atunci comisiunea de supraveghere instituită pe lângă stabilimentul în care minorul e internat este îndrituită ori de câte ori este sesizată de organele însărcinate cu supravegherea minorului să revizuiască starea lui de individ periculos, pentru ca să vadă dacă nu e cazul să fie pus în libertate când el s'a îndreptat²⁾.

Pedepsele propriu zise însă sunt fixate de legiitor între un minim și un maxim ca și la adulți și anume de la 3—15 ani în caz de crime și de la 2 luni la 3 ani în caz de delict.

Executarea pedepselor ca și executarea măsurilor de siguranță e pusă de proiecte sub supravegherea aceleiaș comisiuni de care am vorbit mai sus, nu sub supravegherea judecătorului așa cum se face în Italia cece e un rău, pentru că cel puțin în ce privește pe minori e bine ca judecătorul să se ocupe de soarta lor și după ce a pronunțat hotărârea, după ce s'a desezizat pentru ca să vadă dacă măsura luată de el dă rezultatele pe care le-a presupus,

Tot comisiunea aceasta se pronunță și asupra eliberării condiționale pe care o poate acorda dacă adolescentul a dat dovadă îndreptare. După ce a executat 2 treimi din pedeapsă.

Proiectele române imitând pe legiitorul codului penal italian din 1931, a prevăzut pentru minori pe lângă măsuri de siguranță cari înlocuiesc pedepsele și măsurile de siguranță menite să completeze pedepsele.

Astfel proiectul din 1933 în articolul 140 spune că judecătorul odată cu pronunțarea pedepsei cu închisoarea corecțională sau detențiunea simplă să hotă-

1) Proiectul din 1923 spune că durata măsurilor de siguranță nu va putea trece durata pedepselor edictate de legiitor pentru infracțiunea de care minorul s'a făcut culpabil.

2) La Belgieni, judecătorul, nu specifică prin hotărâre nici măsura de siguranță care trebuie aplicată minorului, nici durata ei; el pune minorul la dispoziția guvernului pe o durată de timp care nu poate să treacă de vârsta de 21 ani, când a comis o infracțiune pedepsită cu altă pedeapsă de cât pedeapsa cu moartea sau munca silnică și până la 40 de ani în acest din urmă caz.

1) Discernământul nu se prezumă, el trebuie dovedit.

rască ca după executarea pedepsei minorul să fie internat într'un stabiliment de educație corectivă.

* * *

În ce privește organizarea instanțelor de judecată a infractorilor minori proiectele noastre s'au oprit la sistemul judecătorului unic specializat. Însă între ele există oarecari deosebiri în ce privește alcătuirea instanței și gradul ei de specializare.

În proiectul din 1923 tribunalele pentru minori funcționau numai pe lângă tribunalele de județ și erau alcătuite sau dintr'un singur judecător delegat de președintele tribunalului sau dintr'o secție a tribunalului ¹⁾.

După proiectul din 1923 ministerul de justiție poate înființa tribunale pentru minori și pe lângă judecătorii din comunele urbane nereședințe de județ sau comune rurale în cari numărul infractorilor minori ar fi prea mare din cauza felului de trai și de muncă a populației.

Această dispoziție a ultimului proiect nu e o inovație a lui. Ea e copiată după legiuitorul italian cu această deosebire că acolo judecătorul de ocol, pretorul își păstrează ca judecător pentru minori competența lui pe câtă vreme în proiectul nostru judecătorul de ocol, ca judecător al copiilor, capătă o competență generală, adică judecă orice fel de infracțiuni comise de minori: chiar pe acele de competența curților cu jurați.

Înființarea de tribunale pentru minori la ocoale a fost criticată și cu drept cuvânt în Italia. I se impută că difuzează competența atât în dauna unei bune specializări cât și în dauna unei bune funcționări a acestor instanțe.

Criticile se potrivesc foarte bine și proiectului nostru deși difuzarea competenței e mai redusă în sistemul lui.

Toată lumea e astăzi de acord că un bun judecător pentru copii poate fi numai acela care, după cum arată însăși expunerea de motive posedă însușiri de bun părinte de familie, pe care-l interesează asistența socială și care are o practică mare în această funcțiune ²⁾.

Ori e greu de găsit prea multe asemenea elemente în circumscripția unui județ.

În afară de asta, tribunalele pentru minori, pentru ca să funcționeze bine au nevoie de servicii auxiliare instituite de observare psihofiziologice, asistența socială, patronaj etc.

Acestea nu se pot avea decât la centru și încă dacă e un centru mai mare.

De aceia legiuitorul procedurii penale jugoslave de acum 3 ani în art. 435 spune că tribunalele pentru minori înființate pe lângă un Tribunal de arondisment vor fi competente să judece atât afacerile din propriul lor resort cât și pe acele din departamentele vecine unde nu s'ar putea crea asemenea tribunale

1) Conform art. 4 din acest proiect afacerile referitoare la copii și adolescenți erau înaintate tribunalului corecțional în următoarele cazuri: a) când delictul e pedepsit de lege cu o pedeapsă mai mare de 5 ani; b) când o cere ministerul public, inculpatul, apărătorul lui, părinte, membrii comitetelor de patronaj; c) Când judecătorul se desezizează din oficiu, d) când Tribunalul se sezează din oficiu.

2) Așa se și explică de ce proiectele noastre imitând pe legiuitorul belgian și pe cel jugoslav dă delegație pentru judecatori pe timp de 3 ani în facultatea de a fi prelungită și chiar în 3 ani el el nu va putea căpăta o experiență prea mare dacă nu se adună la un loc cel puțin afacerile dintr'un județ fiindcă ele nu sunt prea numeroase. Concentrarea ar mai avea și avantajul mutați de acțiune și de jurisprudența foarte necesare mai cu seamă la început.

din cauza lipsei condițiilor necesare funcționării lor. Iar legiuitorul Italian în acelaș scop dă posibilitate în art. din proc. penală procurorului general de pe lângă curtea de apel să aducă la tribunalul reședinței acesteia orice afacere mai importantă privitoare la minori.

Sesizarea judecătorului, se face după normele de drept comun cu aceste două adăogiri că el poate fi sesizat și de orice cetățean, Quisquis ex populo — și se poate sesiza și din oficiu. Aceste derogări, cari înseamnă o revenire la dreptul roman și la dreptul vechi — e justificată când e vorba de minori de dorința legiuitorilor de a extinde acțiunea de priveghere, posibilitatea de intervenție pentru salvarea minorilor aflați în pericol cât mai mult ¹⁾.

Judecătorul pentru copii face el singur instrucția sau dă delegația reprezentanților societăților de patronaj sau altor persoane cunoscute ce se ocupă cu operele de binefacere sau ofițerilor de poliție judiciară.

E astăzi tendința să se excludă poliția din procedura penală a minorilor pentru a li se salva reputația. Iar acolo unde din cauza lipsei unor asemenea persoane și organizații poliția nu poate fi înlocuită complet ea se specializează ca și justiția pentru a asigura cercetările tactul și discreția de care ele au nevoie când e vorba de infractori minori ²⁾.

Instrucția prealabilă în sistemul proiectelor noastre nu e obligatorie ca la francezi unde legea din 1912 spune în mod expres (art.) că tribunalul nu va putea fi sesizat decât prin ordonanța judecătorului de instrucție, chiar atunci când e vorba de un minor sub 13 ani justițiabil de camera de consiliu.

Cercetările prealabile le-a considerat legiuitorul francez ca foarte utile pentruca tribunalul să-și poată da cât mai bine seama de situația morală și materială a familiei, de caracterul și antecedentele minorului, de condițiile în care el a crescut, date pe care cu greu le poate căpăta printr'o instrucție orală în instanță.

Judecătorul pentru minori se bucură de toate prerogativele judecătorului de instrucție mai puțin dreptul de a emite mandat de arestare. Asta nu înseamnă că el nu poate lua contra minorului măsuri de pază.

În conformitate cu art. 573 din proiectul de procedură și 128 din cel penal el poate încredința paza provizorie a copilului sau a adolescentului unei societăți de asistență sau patronaj.

Internarea aceasta deși n'are caracter de arest preventiv nu poate dura mai mult de 15 zile având dreptul judecătorul să o prelungească cu încă 15 zile.

Audiențele sunt și ele specializate. Au loc în săli speciale cu publicitate restrânsă ³⁾.

La desbateri nu pot asista decât părțile în proces, părinți, tutori sau persoanele în casa cărora trăesc minori, avocați părților, persoanele sub supravegherea cărora minori au fost puși în timpul instrucției, sau reprezentanți societăților de patronaj — precum și cei chemați de justiție în interesul cauzei.

Proiectul din 1933 spune că la desbateri nu poate asista nici procurorul. El are dreptul după ce a luat cunoștință de rezultatul cercetărilor să pună concluzii scrise.

1) Sesizarea din oficiu mai are și avantajul că dă posibilitate judecătorului să ia el de la început toate măsurile pe care le crede necesare pentru îndreptarea minorului infractor.

2) La Budapesta ca și la Roma funcționează comisariate speciale pentru minori unde ei sunt cercetați fără a veni în contact cu adulții.

3) Nerespectarea acestei măsuri este sancționată în proiectul din 1923 cu amendă.

O inovație a proiectului e dispoziția după care chiar minorul e înlăturat dela debateri după ce a fost ascultat afară numai dacă instanța nu găsește că prezența lui e necesară.

Dispoziția aceasta poate fi justificată de dorința legiuitorilor de a feri pe minor cât mai mult de contactul cu justiția și formalismul ei. Are însă neajunsul că stingherește dreptul de apărare mai ales când inculpatul e mai vârstnic.

Ultimul proiect în dorința de a traduce în dispoziție legală unul din dezideratele congresului internațional penitenciar dela Praga (1930) și anume pe acela introducerii în compoziția instanței alături de elementul profesionist și persoane, femei sau bărbați devotate cauzei sociale a minorilor, autoriză pe ministrul de justiție să îngăduie să stea alături de judecător cu vot consultativ alte 2 persoane.

Când judecătorul pentru minori primea o plângere în cari erau implicați și infractori în sistemul proiectului din 1923 el continua instrucția pentruca după terminarea ei să dijungă și să trimeată pe majori în fața instanțelor ordinare iar pe minori să-i judece numai după ce se promet au celle

Proiectul din 1933 nu mai admite dejungerea. O spune expres când e vorba de judecată în art. 568, o spune implicit când e vorba de instrucție în art. 571.

Art. 568 spune într'adevăr că infracțiunile comise de minori rămân în competența instanțelor de drept comun când la săvârșirea infracțiunii au participat și majori iar art. 571 spune că cercetarea și instrucția afacerilor privitoare la minori sunt conduse de instanțele pentru minori numai dacă ele sunt de competența lor¹⁾.

Proiectul nu numai că nu admite dijungerea în general așa cum o admite legea belgiană și proiectul din 1923 dar nu o admite nici în cazuri speciale cum e de pildă în cazul când adultul l'ar aduce în fața unor instanțe unde formalismul e predominant cu la curțile cu jurați ceea ce e criticabil, mai ales în sisteme proiectului, care după cum am văzut pentru ca să scutească pe minor de influența dăunătoare a accidentelor penale — constituie instanța fără procuror²⁾ și prevede scoaterea lui din icintă.

Legi noi cum e cea germană îngăduie în asemenea caz de dijungere³⁾ iar cea italiană dă dreptul procurorului să decidă.

Hotărârile instanței se dă fără drept de opoziție în ultimul proiect. Un bine fiindcă se dă soluții reperi. Controlul se face de instanța de Apel care e și ea specializată prin delegația dată anumitor judecătorii sau unei anumite secții de a se ocupa de judecarea

1) Instanțele ordinare mai sunt competente și în cazul când minorul e dat în judecată pentru infracțiunile comise în timpul adolescenței după ce a devenit major. (Legea germană art. 17 lasă în acest caz parchetului facultatea de a alege instanță dacă minorul e sub 21 de ani).

2) Deasemeni când cazul crime de infracțiuni comise de un major unele pe când era minor altele după ce a ajuns la majorat.

3) Proiectul nu prevede însă cazul când minorul a ajuns major în timpul judecării. Legiuitorul german în art. 18 decide că în acest caz poate interveni o vechime de competență.

2) Afară de cazul când se face instrucția în instanța în care caz procurorul având dreptul să asiste la instrucție va asista implicit și la debateri.

3) Art. 17 care institue pentru judecarea faptelor de competența tribunalului suprem (Rechtsgencht) și a curților cu jurați un mare tribunal pentru minori alcătuit din 2 judecători de profesie și 3 laici. (Micul tribunal e alcătuit dintr'un judecător și 2 laici.

minorilor¹⁾. Procurorul la Curtea de Ape e specializat ca și la tribunal²⁾. Apelul nu e suspensiv de executare decât în caz de pedeapsă cu închisoare sau despăgubiri civile.

Din cele expuse oconstatare se desprinde și anume aceia că deși proiectele noastre înseamnă un pas mai departe în realizarea dezideratelor doctrinei moderne relativă la reprimarea infractorilor minori, față de noile coduri italian și jugoslav, ele n'au avut totuși curajul să rupă orice legătură cu trecutul și să reglementeze materia fără preocupări de ordin penal.

George Solomonescu

Magistrat

Trib. Ilfov

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 9 Februarie 1934

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Banca populară „Leul“ cu Banca Populară Cooperativă

ACCELERAREA JUDECĂȚILOR.—ADERAREA LA APEL.—ÎN CE APEL POATE FI FĂCUTĂ.—ART. 40 DIN LEGEA ACCELERĂRII DE LA 1929 SOLIDARITATE.—MATERIE CAMBIALĂ.—ART. 1055 COD. CIV.

1° Din chiar termenii întrebuițați de legiuitor în art. 40 din legea accelerării din 1929, rezultă că aderarea se poate face numai în apelul introdus de partea cu interese contrare în proces, cea ce exclude putința de aderare a părții cu interese alăturate, precum girantul în raport cu emitentul și amândoi împreună față de ultimul beneficiar.

2° Față de principiul caracteristic al autonomiei obligațiunilor cambiale și al solidarității imperfecte din această materie, soluțiunile la care s'a ajuns în materie civilă, după care fiecare din codebitorii chemați în judecată trebuie să uzeze de căile de atac deschise de lege fiecăruia, sau de a se alătura în timp util la cele folosite de vreunul din ceilalți, se impun cu un cuvânt mai mult în materie cambială.

No. 285. Respins recursul făcut de Banca Populară „Leul“ în contra deciziunii cu No. 122 din 10 Iunie 1931 a Curții de Apel din București S. III-a în proces cu Banca centrală cooperativă.

Curtea deliberând,

Asupra recursului de față :

Având în vedere că din deciziunea cu No. 122 din 10 Iunie 1931 a Curții de Apel București Secția III-a, rezultă că prin sentința cu No. 4079/929 a Tribunalului Ilfov Secția II-a com. Cooperativa de desfacere

1) Aceasta când e vorba de curtea de apel. Proiectul din 1933 nu spun cum și cum se vor judeca apelurile făcute contra curților de judecată.

Proiectul din 1923 reglementa această chestiune însemna că acolo unde erau mai mulți judecători pentru minori — completul de judecată avea să formeze din aceste judecătorii. În proiectul din 1933 potrivit art. 565 care pune principiul că se va aplica dreptului comun ori de câte ori — nu intervine text derogatoriu — va fi completul ordinii care va judeca în ciuda specializării pe care o urmărește.

2) Proiectul nu spune dacă la curte parchetul va pune concluzii orale sau scrise. În lipsa unei derogări exprese instanța în apel va avea caracter penal, fiindcă se va constitui cu procuror.

și consum „Leul” și Banca populară „Leul” au fost condamnate în mod solidar să plătească Bănci centrale cooperative suma de lei 1.000.000 și 15.000 lei cheltueli de judecată, în baza unei cambii emisă de Cooperativa „Leul” și girată de banca populară „Leul” alături de alți semnatori;

Că în contra acestei sentințe Cooperativa Leul a făcut apel iar banca populară Leul a aderat la acest apel în ședința dela 31 Octombrie 1931:

Că în ceea ce privește aderarea la apel a Băncii populare Leul — singura recurenta — aceasta a fost respinsă de Curte ca inadmisibilă față de dispozițiile art. 40 legea accelerării din 1929, respingându-se deasemenea ca inaplicabil în materia aceasta principiul solidarității prevăzut de art. 1056 c. civ. de unde recurenta deduce pentru sine dreptul de a se folosi de apelul făcut de codebitoarea sa solidara cooperativa populară „Leul”:

Văzând motivul I de casare astfel formulat:

„Violarea și greșita interpretare a art. 40 din legea pentru accelerarea judecăților din 1929, a art. 1056 cod. civil și a art. 1 cod. comercial. Exces de putere.

„Înainte Curții de Apel S. III-a București, la prima înfățișare am aderat la apelul făcut de Cooperativa „Leul” condamnată solidar cu noi, în baza sentinței Trib. Ilfov S. II-a com. Aceasta stă aderare la apel o făcusem în baza art. 40 al legii pentru accelerarea judecăților din 1929. Curtea de Apel, ne respinge această aderare pe motiv că textul citatului articol, prevede numai posibilitatea de aderare la apelul făcut de partea adversă. Socotim, că judecând astfel, Curtea de Apel dă o greșită interpretare zisului articol de lege, întrucât din întreaga economie a legii, rezultă că intenția legiuitorului a fost de a da posibilitate unei părți în proces, care n'a făcut apel în termen să adere la apelul pendinte, întrucât prin aceasta nu se întârzie soluționarea procesului și se dă părților drepturi egale înaintea celei de a doua instanță de fond Legiuitorul, în redactarea textului, a fost foarte laconic, mărghinindu-se a prevedea o singură ipoteză și anume aceea a unui singur apelant și a unui singur intimat, de unde în mod natural a întrebunțat expresia «apelul părții adverse». Ori pentru alte cazuri, cum este al nostru, când în proces au figurat 9 părți, legiuitorul nu spune nimic și urmează a se vedea care a fost intenția sa. Aceasta rezultă din debaterile parlamentare. Într'adevăr, iată ce s'a spus cu ocazia votării legii: „prin dispoziția art. 40 se dă posibilitate unei părți de a face apel peste termenul legal în cazul când mai este un apel pendinte.” Aceasta este interpretarea logică a citatului articol, singura care poate da rezultatul vrut. În sprijinul susținerilor noastre, am invocat și dispozițiunile art. 1056 cod. civ. care prevede că codebitorul solidar, reprezintă pe ceilalți codebitori în toate actele cari ar avea de efect stingerea sau reducerea obligațiunei Curtea de Apel, în înlăturarea acestei susțineri a noastre, argumentează, ajungând la concluzia că art. 1056 c. civ. nu poate crea o regulă de drept în materie cambială. Această argumentare, o socotim neintemeiată, căci legiuitorul, nu face nici o distincție când decretează principiul edictat de art. 1056 c. civ. Curtea de Apel, mai comite o eroare susținând că dacă s'ar admite teoria susținută de noi, aplicând art. 1056 în materie cambială, s'ar lovi în autonomia obligațiunilor cambiale. Aceasta n'are nici o legătură cu faptul că în materie cambială fiecăre semnătură este autonomă. Dealtfel, Curtea de Apel, zicând că art. 1056 cod. civ. nu se aplică în materie cambială, violează și art. 1 cod. com. care prevede că acolo unde legea comercială nu prevede, se aplică legea civilă. Este iarăși indiscutabil că apelul făcut de unul din codebitorii solidari, folosește tuturor codebitorilor, chiar dacă apelul făcut de aceștia din urmă ar fi tardiv, fiindcă apelul făcut de unul din codebitori, tinde la îmbunătățirea soartei tuturor codebitorilor.

„Deci din acest punct de vedere, aderarea noastră, era admisibilă și legiuitorul din 1929 în art. 40 al legii de accelerare n'a făcut decât a repeta acest principiu.”

Având în vedere că prin acest motiv recurenta se plânge de violarea și greșita interpretare a art. 40 din legea pentru accelerarea judecăților din 1929 și a art. 1056 c. civ. și art. I cod. com. exces de putere:

Recurenta susține că instanța de apel greșește atunci când interpretează textul art. 40 din legea accelerării în sensul că numai partea adversă poate adera la apel. Recurenta arată că adevărata interpretare a textului trebuie să ducă la concluzia că aderarea poate fi făcută de orice parte din proces;

Că deasemeni Curtea o violat și art. 1056 cod. civ. și art. 1 cod. com. întrucât dispozițiile codului civil

se aplică în materie comercială, acolo unde nu există reguli speciale acestei materii și că potrivit solidarității civile apelul unui codebitor profită și celuilalt;

Considerând că textul art. 40 din legea accelerării, pus în discuție prin acest motiv de recurs, dispune că intimatul este în drept, chiar după expirarea termenului în care putea declara apel, să adere la apelul principal făcut de partea adversă printr'un apel propriu, care să tindă la reformarea sentinței Tribunalului;

Că raportul care a însoțit proiectul de lege la cameră, vorbind de inovația legiuitorului din 1929, față de principiile vechei legi de accelerare din 1925, spune că „inovația constă în posibilitatea de a adera la apelul părții protivnice”;

Că termenii întrebunțai atât de legiuitor cât și cei al raportului de „partea adversă” și „parte protivnică” arată în mod clar și fără posibilitate de dubiu, că aderarea se poate face numai la apelul introdus de partea cu interese contrarii în proces, ceace exclude puțința de aderare a părții cu interese alăturate cum este în speță giratul în raport cu emitentul și amândoi împreună față de ultimul beneficiar reclamant;

Că această interpretare este confirmată și de faptul că legiuitorul român din 1929 a fost influențat în introducerea instituțiunei „aderării la apel” de instituția existentă, în vigoare în Ardeal unde conform §. 493 din procedura civilă ardeleană aderarea se poate face numai la apelul părții cu interese opuse (partea contrară):

Că deci această primă parte a motivului de recurs este nefondat:

Cu privire la violarea și reaua interpretare a art. 1056 c. civ. și art. 1 cod. com.;

Considerând că un principiu de nediscutat este acela că în materie comercială se aplică dispozițiunile codului civil, atunci când legea comercială nu conține reglementări speciale acestei materii:

Considerând că instituția solidarității reșade în deosebi pe noțiunea de mandat ce și-l dau debitorii unii altora de a se reprezenta în mod reciproc;

Că această noțiune de reprezentare suferă chiar în materie civilă importante derogări atunci când este vorba de chemarea în justiție de către creditor a tuturor creditorilor săi solidari, în asemenea ipoteză considerându-se că încetează mandatul pe care codebitorii solidar sunt presupuși a și-l fi dat unul altuia de a se reprezenta într'un interes comun în justiție, fiecare din codebitorii chemați în judecată trebuind să uzeze de căile de atac deschise de lege fiecăruia sau de a se alătura în timp util la cele folosite de vre'unul din codebitorii;

Că față de principiul caracteristic al autonomiei obligațiunilor cambiale și al solidarității imperfecte din această materie, soluțiunile la care s'a ajuns în materie civilă cu privire la instituția solidarității se impun cu un cuvânt mai mult în materie cambială;

Că astfel față de principiile mai sus expuse, soluțiunea Curții pe Apele n'a violat textele de lege invocate în partea II-a a acestui motiv de casare, care urmează a fi respins, respingându-se întreg motivul;

Că în ceea ce privește motivul II de recurs prin care atacă în denaturare constatarea Curții de Apel că cooperativa Leul s'a înscris în falș contra procesului verbal de ședință al Tribunalului Ilfov Secția II-a com., acest motiv urmează a fi respins ca inutil, din moment ce respingându-se motivul I de recurs a rămas stabilit că banca populară Leul nu a putut beneficia de situația apelantei, nici pe cale aderării la apel, nici pe baza principiului solidarității;

Că deci întreg recursul urmează a fi respins ca nefondat;

Văzând cererea de cheltueli de judecată și apreciind. Pentru aceste motive respinge.